De la o Betanie la cealaltă Betanie (2)

Ioan 11.1-16

Fritz von Kietzell

© SoundWords, Online începând de la: 04.12.2018, Actualizat: 04.12.2018

soundwords.de/ro/a11563.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 11.1-16

Lepădat de iudei, Domnul Se întorsese înapoi la punctul Său de plecare, în Betania, „dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început”, şi a rămas acolo (Ioan 10.39,40; compară cu Ioan 1.28). Acolo primeşte vestea venită din Iudeea din satul cu acelaşi nume, pe care îl găsim la începutul capitolului 11.

> **Ioan 11.1:** Şi era un oarecare om bolnav, Lazăr din Betania, din satul Mariei şi al Martei, sora ei.

Realmente, o precizare deosebită a locului, nu mai puţin remarcabilă, demnă de scriitorul divin, care a călăuzit mâna evanghelistului! Tot ceea ce era de amintit păleşte pentru el înaintea situaţiei că acest sat era domiciliul acelor două surori, ale căror inimi băteau pentru Domnul Isus. Şi încă un lucru remarcăm: Maria, cea mai tânără, aşa cum trebuie să deducem din Luca 10.38,39, este numită înaintea sorei ei mai în vârstă. Când după aceea este vorba de sentimentele Domnului faţă de surori şi fratele lor, atunci lipseşte această scoatere în evidenţă (citeşte Ioan 11.5), însă când este vorba de recunoaşterea dragostei noastre, atunci se fac diferenţieri, care corespund dreptăţii desăvârşite a lui Dumnezeu. Căci „Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir şi I-a şters picioarele cu părul capului ei” (Ioan 11.2), care ca nimeni altul s-a transpus în simţămintele şi situaţia Domnului (compară cu Matei 26.13; Marcu 14.9).

Deoarece era vorba de fratele acestei Maria, aceasta a mişcat în mod deosebit simţămintele Domnului. Şi la „simţămintele lăuntrice” ale Domnului s-au referit şi surorile în mesajul lor:

> **Ioan 11.2:** ... al cărei frate, Lazăr, era bolnav. Surorile deci au trimis la El, spunând: „Doamne, iată, acela pe care-l iubeşti este bolnav”.

Aici simţim că este ceva pentru noi de învăţat . Nu ne amintim noi de unele persoane de aceeaşi vârstă cu noi, „pe care Domnul le iubeşte” şi pe care noi cu încredere în dragostea Lui le putem aduce înaintea Lui? Câtă putere ar da rugăciunilor noastre această

încredere, şi pe de altă parte, deoarece ea lipseşte, deoarece noi practicăm aşa de puţin gândurile Sale pline de dragoste referitoare la subiectele rugăciunilor noastre, slăbim în rugăciunile noastre. Să facem mai mult prin credinţă această slujire! „Văzându-le credinţa”, se spune la vindecarea paraliticului (Marcu 2.5).

> **Ioan 11.4:** Şi Isus, când a auzit, a spus: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea”.

Cât de dureros şi dezamăgitor era pentru El,Cel lepădat de poporul Său, să fie reîntors forţat de împrejurări la punctul de pornire al slujbei Sale, în Betania de partea cealaltă a Iordanului! Însă pentru El era şi o altă Betania, şi acolo El trebuia glorificat ca Fiu al lui Dumnezeu, în însuşirea pe care iudeii în ura lor duşmănoasă nu voiau s-o recunoască (Ioan 10.30,31,38,39).

Dragostea Domnului pentru acele surori şi fratele lor ne este mărturisită încă odată categoric:

> **Ioan 11.5-10:** Şi Isus iubea pe Marta şi pe sora ei şi pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era. Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: „Să mergem din nou în Iudeea“. Ucenicii I-au spus: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, şi din nou Te duci acolo?“ Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina acestei lumi, dar, dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el“.

Nici o îndoială nu trebuie să ia naştere la citirea celor care urmează, căci cu toate că El ştia că Lazăr era bolnav, El „a rămas două zile în locul în care era”. Abia după aceea „le-a spus ucenicilor: «Să mergem din nou în Iudeea!»“ (Ioan 11.7).

Astfel surorile au aşteptat în zadar la patul de boală şi de moarte al fratelui lor, şi mulţi s-au întrebat de atunci, de ce Domnul le-a dezamăgit în felul acesta. Ucenicii se temeau pentru viaţa Domnului lor, şi cu siguranţă s-ar fi bucurat dacă El ar fi rămas „de partea

cealaltă a Iordanului”. Dar El S-a dus totuşi. Întrebări, neînţelegeri pretutindeni! – aşa cum şi noi avem parte zilnic cu privire la ceea ce face şi ce permite Domnul pe drumul nostru. Însă Domnul le dă lor şi ne dă şi nouă un răspuns deplin suficient la toate situaţiile noastre. El umbla ziua şi la lumină; ceea ce făcea şi nu făcea era în deplină concordanţă cu gândurile lui Dumnezeu, care sunt mai presus de gândurile noastre. De aceea nu I se potrivea nici un reproş, de aceea „El nu Se poticnea”, în linişte desăvârşită a mers atunci şi merge şi astăzi pe drumul Său (Ioan 11.9,10). „Ceea ce face este desăvârşit”: cu Lazăr, cu surorile lui şi cu noi: „toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioşiei şi în El nu este înşelăciune, El este drept şi adevărat” (Deuteronomul 32.4).

El are mângâiere şi încurajare pentru noi şi pentru toţi ai Săi.

> **Ioan 11.11-14:** A spus acestea; şi, după aceea, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“. Ucenicii deci I-au spus: „Doamne, dacă a adormit, se va face bine“. Dar Isus vorbise despre moartea lui, iar ei gândeau că vorbeşte despre odihna somnului. Atunci deci Isus le-a spus deschis: „Lazăr a murit”.

„Lazăr, prietenul nostru”, spune El, prin aceasta El se face în chip afectiv una cu ei în simţămintele lor pentru el - „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“ (Ioan 11.11). Ucenicii nu-L înţeleg, şi astfel El le spune „deschis”, că Lazăr este mort, dar că El Se „bucura” pentru ei, că El n-a fost acolo. „Lazăr a murit. Şi Mă bucur ...” – ce contradicţie mare! Cu adevărat, întrebări, neclarităţi pretutindeni! Cum trebuie să înţelegem felul de comportare al Domnului în acest caz?

Redăm trei motive pentru aceasta. Unul îl aflăm imediat aici: „Mă bucur pentru voi, ... ca să credeţi” (Ioan 11.15). Noi suntem mărginiţi cu privire la ceea ce ne este de folos, dar El priveşte mai departe. Nici ucenicii nu L-au înţeles, atât în ceea ce priveşte aşteptarea cât şi în ceea ce priveşte plecarea Lui, dar ei s-au dus cu El. „Să mergem şi noi”, spune Toma, „ca să murim cu El” (Ioan 11.16). Da, „să mergem şi noi”, dacă El ne conduce pe căi de neînţeles, aparent pline de pericole; El vrea prin aceasta să ne întărească credinţa.

Pe de altă parte, Duhul lui Dumnezeu a vrut să ne arate istoria poporului lui Dumnezeu în istoria lui Lazăr. Israel era bolnav, bolnav pe moarte, dar el a respins pe Domnul, medicul lui, L-a răstignit pe cruce. Astfel Domnul S-a retras, aceasta corespundea sfinţeniei Sale, a zăbovit, până când Israel s-a scufundat şi a murit, şi El este şi astăzi încă „rămas în locul acela”, unde S-a dus atunci. Încă odată, poate curând, El va veni ca să dea viaţa şi binecuvântările de o mie de ani (Ezechiel 37). Căci pentru El poporul nu este cu adevărat mort, ci numai „a adormit” (Ioan 11.4a,11; compară cu Matei 9.24).

Motivul al treilea l-am numit deja. Boala era spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea. Învierea lui Lazăr, care era deja de patru zile în mormânt, un fapt nemaiauzit până atunci, a fost răspunsul lui Dumnezeu la lepădarea Fiului Său. După aceea, când lepădarea Lui a fost deplină şi omul I-a dat locul cel mai de jos, pe lemnul blestemului, şi El în ascultare Şi-a plecat capul în moarte, nimeni din duşmanii Lui nu mai avea voie să-I atingă trupul; „nu I-au zdrobit fluierele picioarelor” (Ioan 19.31-34). Mormântul Lui „a fost rânduit cu cei răi”, dar „El a fost cu cel bogat în moartea Lui” (Ioan 19.38-42; Isaia 53.9).

Soarele din dimineaţa învierii a luminat peste un mormânt gol (Ioan 20.1-18), şi în cele din urmă cerurile au răsunat de acel salut minunat, când El ca „Urzitorul mântuirii veşnice” S-a reîntors în ele, „numit de Dumnezeu «Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec»”, aceasta înseamnă, ca Mare Preot veşnic şi Reprezentantul alor Săi (Evrei 5.7-10).

Aşa a mers drumul Domnului nostru de la cruce la cunună, de la lepădare la glorie, de la o Betanie la cealaltă Betanie! – şi noi adăugăm împreună cu Toma: „Să mergem cu El” – desigur, să murim cu El, să ocupăm locul lepădării aici jos în lumea aceasta, dar ca apoi să avem parte împreună cu El acolo sus de locul cel mai înalt.

Tradus de la: Von dem einen zum anderen Bethanien (2)

Traducere: Ion Simionescu